

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 5 grudnia 2018 r. – Ayuntamiento de Pamplona / Orange España S.A.U.

(Sprawa C-764/18)

(2019/C 112/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ayuntamiento de Pamplona

Druga strona postępowania: Orange España S.A.U.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług [łączności] elektronicznej („dyrektywa o zezwoleniach”) ⁽¹⁾, zgodnie z jej wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do przedsiębiorstw działających w sektorze telefonii komórkowej, a w szczególności ograniczenia, które dyrektywa ta wprowadza w art. 12 i 13, dotyczące wykonywania kompetencji podatkowej państw członkowskich, mają zastosowanie do przedsiębiorstw świadczących usługi telefonii stacjonarnej i internetu?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie (i stwierdzenia, że wspomniana dyrektywa ma zastosowanie do dostawców usług telefonii stacjonarnej i internetu), czy art. 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE pozwalają państwom członkowskim na nałożenie opłaty, której wysokość ustala się wyłącznie w zależności od rocznych dochodów brutto osiągniętych przez przedsiębiorstwo – będące właścicielem zainstalowanych urządzeń – w ramach świadczenia usług telefonii stacjonarnej i internetu na danym terytorium?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 6 grudnia 2018 r. – Stadtwerke Neuwied GmbH / RI

(Sprawa C-765/18)

(2019/C 112/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Koblenz

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Stadtwerke Neuwied GmbH

Strona pozwana: RI

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 3 w związku z załącznikiem A lit. b) i c) do dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nieudzielenie informacji w odpowiednim czasie i bezpośrednio odbiorcom gazu o warunkach, przyczynach i zakresie mającej nastąpić zmiany taryfy dostaw gazu stoi na przeszkodzie skuteczności takiej zmiany taryfy?

2) W razie udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 3 ust. 3 w związku z załącznikiem A lit. b) i c) do dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE znajduje bezpośrednie zastosowanie od dnia 1 lipca 2004 r. w stosunku do przedsiębiorstwa dostaw zorganizowanego jako podmiot prawa prywatnego (jako niemiecka spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) z tego względu, że wskazane przepisy tej dyrektywy są, z punktu widzenia ich treści, bezwarunkowe i tym samym mogą być stosowane bez dalszego aktu transponującego i przyznają obywatelom prawa w stosunku do podmiotu, który pomimo formy prawnej podmiotu prawa prywatnego podlega państwu, ponieważ jest ono jedynym udziałowcem przedsiębiorstwa?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 176, s. 57.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Halle
(Niemcy) w dniu 10 grudnia 2018 r. – TK / Land Sachsen-Anhalt**

(Sprawa C-773/18)

(2019/C 112/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Halle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TK

Strona pozwana: Land Sachsen-Anhalt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dokonana w ramach systemu wynagradzania dyskryminującego ze względu na wiek następcza procentowa podwyżka stawki stanowi nowy przejaw dyskryminacji, w wypadku gdy stawka procentowa podwyżki wynosi tyle samo dla każdej grupy w ramach kategorii zaszerogowania wynagrodzenia i przez to zmianie ulega jedynie bezwzględna a nie względna różnica między osobami dyskryminowanymi i niedyskryminowanymi?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy taka procentowa podwyżka odnosząca się do wszystkich kategorii wiekowych jest usprawiedliwiona w sytuacji, kiedy wynika stąd, że pierwotne wynagrodzenie było niższe, niż minimalne wynagrodzenie wymagane przez konstytucję państwa członkowskiego?
- 3) Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 9 dyrektywy 2000/78/WE ⁽¹⁾, stoi na przeszkodzie przyjęciu takiej regulacji, zgodnie z którą nie można dochodzić roszczenia o zadośćuczynienie w przypadku dyskryminacji płacowej ze względu na wiek po upływie dwóch miesięcy, jeżeli:

— termin rozpoczyna swój bieg wraz z ogłoszeniem wyroku z dnia 8 września 2011 r. w sprawach połączonych Hennigs (C-297/10) i Mai (C-298/10), ECLI:EU:C:2011:560, mimo iż zainteresowany nie jest objęty Bundesangestelltentarifvertrag (układem zbiorowym dotyczącym pracowników służby publicznej w Niemczech), lecz jego sytuacja osobista odpowiada sytuacji takiej, jak w wyroku z dnia 9 września 2015 r. w sprawie Unland, C-20/13, ECLI:EU:C:2015:561,

— zainteresowani urzędnicy i sędziowie (pracownicy) mogą zapoznać się z powołanym wyżej wyrokiem wyłącznie za pośrednictwem powszechnie dostępnych źródeł,

— po wydaniu przytoczonego powyżej wyroku organ zatrudniający (pracodawcy) zaprzeczyli zasadności jego zastosowania do urzędników i jednocześnie zakwestionowali istnienie dyskryminacji ze względu na wiek, przy czym ten pogląd prawny co najmniej częściowo został zakomunikowany na zewnątrz,